

Kdo so pa ti?

„Kdo so pa ti?“ vprašali bodete izvestno, otroci moji, kadar ugledate podobe, ki vam jih je prinesel denašnji „Vrtec.“ I nù, kdo so? Nihče drugi nego otroci, sami otroci, kakeršni ste tudi vi, dobri in slabi otroci. Dobre otroke vam je posnemati a slabih se morate izogibati. Prvega vže poznate, na prvi pogled rekli bodete, to je priden otrok, priden učenec. Priden otrok se rad uči, sluša roditelje in učitelje, v šoli mirno sedi ter pazi na vse, kar gospod učitelj pripoveduje; priden otrok tudi rad moli, Bog in vsi dobri ljudjé ga imajo radi. Zatorej bodite tudi vi dobri, pridni in pobožni otroci.

Anžičev Ivko še ni hodil v šolo, ker je bil še premlad, a dober in poslušen otrok pa je bil, da mu ga ni bilo enakega v vsej vási. Nikdar ga ni bilo slišati, da bi govoril kaj grdega ali pregrešnega. Z drugimi otroci je živel vedno mirno; ni se trgal in ni metal kamenja. Bil je vedno uljuden, lepoveden, pohleven in prijazen. Oče ga je imel posebno rad in mu kupil nov klobuk, kar je Ivka zeló razveselilo. — A ves drugačen je bil Loparjev Mikelj, páglavec in malopridnež, kakeršnih je malo mej otroci. Mikelj se je po ves dan izprehajal po vási ter je bil vsem ljudem na poti. V učilnici ga je bilo redko kdaj videti, ker je raje postopal in se okolo klatil, nego da bi bil šel v šolo. Vsaka dobra beseda bila je pri njem zamán. Najraje se je trgal in ruval ter dražil otroke po vási. Starišem je delal ta postopač veliko žalosti in večkrat se je mati bitko razjokala, ko je videla, da se ga nobena svarilna beseda ne poprime. Nihče mu ni bil dober, nihče prijatelj, razven Grmkovega Júrijča, ki ni bil niti za las bolji od njega. Čujte, da vam saj nekoliko povem, kakšen da je bil Grmkov Júrijče, katerega sliko imate danes pred seboj. Zapómnite si ga dobro in ne družite se z otroci, ki niso nič boljši od njega.

Grmkov Jurijče je imel ubožne stariše, katerim ní delal nikačega veselja. Njegovo veselje je bilo le takrat, kadar se je z Míkljem spoprijel in ruval do krvavega. Tudi njega bilo je videti malokdaj v šoli in če sta bila, Jurijče in Mikelj v šoli, imel je gospod učitelj pravi pekél ž njima. Še huje pa je bilo, ko so šli otroci iz učilnice. Grmkov Júrijče je vedno kamenje lučal za njimi, nagajal jim in jih pretepaval, razsajal in upil, da je človeka srcé zaboletelo, ko je videl tega hudobnega otroka. Učitelj ga je večkrat opominjeval ter si mnogo prizadeval, da bi ga popravil, ali zamán je bilo vse, ostal je páglavec, hudoben in vsem ljudem v zadrego. — Otroci ne posnemajte ga, bodite miroljubni in prijazni vsacemu, posebno med seboj, da vas bodo ljudjé radi imeli.

In kdo je to? To je Vrbetova Franica, deklica, ki je še le pretečeno jesen začela hoditi v šolo. V šoli vam sedi tako mirno, da jo je veselje gledati; ne šepeta in ne razgovarja se z nikomur, nego pazi in posluša ter dela veselje učitelju in starišem. Mati jo ima čez vse rada in bi je ne dala za vse, kar je na svetu. In kako zna lepo moliti in tudi vže čitati na molitevno knjižico. Modra, pridna in bogoljubna deklica je Vrbetova Franica, otroci, posnemajte jo!

Završnikov Jožek, nù ta je pa še otročiček. Druzega mu nij mári nego igrače. Nù pustimo mu to nedolžno veselje, da je le drugače dober otrok. Nikomur ne stori nič žalega, sluša očeta in mater ter najraje hodi okolo hiše s svojim lesenim konjičem. Daleč ne gre nikamor iz dóma, ker se mu zdi domá pri stariših najboljše. Čitati še ne zna, ker še ne hodi v šolo, a toliko bolje zna obirati kosec kruha, kadar mu ga dá mati za kosilce. Tudi on bode skoraj odrastel igračam in treba mu bode hoditi v šolo, kakor vam, otroci ljubi. Takrat bode pokazal, kako je treba slušati in se pridno učiti. Da bi le tudi v šoli bil tako priden in poslušen, kakor je zdaj domá. A tega se je nadejati, ker se mu vže na lici vidi njegova dobrosrčnost in krotkost.

Otroci, bodite tudi vi dobri, prijazni, uljudni, snažni in poslušni, ker take otroke ljubijo stariši, učitelji in vsi dobri ljudje. Bog je takim otrokom obljubil srečo in blagoslov vže tù na zemlji a na ónem svetu nebeško kraljestvo.

Dóbrova.

(Po ljudskeji pripovedki.)

Leží, leží dolinica,
Dolin'ca lepa Dóbrovska,
Zelene trate in poljé
Se z gozdi gostimi vrsté.

Pastirček tam je pasel mlad
Ovčice svoje mnogokrat;
Zverine divje bal se ní,
Od svoje črede jo podí.

Zgodí se nek poletni dan,
Ko tropič svoj vže ima zbran,
Ovčic mu dveh nestaje še,
Iskat ju koj po gozdu gre.

Ni dolgo v gozdu se mudil,
Ovčici ljubi je dobil;
Al kaj je to, on sam ne vé,
Klečali ste ovčici dve!

Pred njima pa podoba je
Bliščeče božje Matere;
In sveti strah obide ga,
Prečudno gre mu do sreá.

Podobico je koj pobral,
Jo skrbno hranil, k sebi djal;
Domóv hiti z ovčicami,
Prigodbo pravi materi.

Podobo mati spravi to,
Ni mar jej zánjo kaj biló;
Naravnost izgovarja se:
„Igrača to otročja je!“

Pastirček zjutraj v gozdu spet
Podobo najde kakor pred;
Domóv hiti z ovčicami,
Pokaže spet jo materi.